

Elizabeth
Dewberryová
Nenávidím tě
až za hrob

Elizabeth Dewberryová
Nenávidím tě až za hrob

Eroika

Elizabeth Dewberryová
Nenávidím tě až za hrob

přeložil Milan Malinovský

Eroika | Praha | 2013

Originally published under the title:
Many Things Have Happened Since He Died

Copyright © Elizabeth Dewberry, 1990

Czech edition © Eroika, 2013

Translation © Milan Malinovský, 2013

ISBN 978-80-87409-21-3

Tuhle knihu věnuju Robovi

Kapitola 1

Otec už je 101 dní mrtvý.

Určitě se už rozložil. Amelie rozložená je.

Jednou jsem od něho dostala kachnu, kterou měl postavenou na krbu; pověsili jsme si ji pak nad gauč. Než mi ji dal, vyčistil skvrny od krve, zaretušoval otvor po kulce a vůbec si s ní dal takovou práci, že nakonec vypadala jako živá. Jeho otec měl hada, který byl napůl stočený, jako když se právě chystá zaútočit, jenomže samozřejmě nikdy nezaútočil. Ale člověka to přiměje k zamyšlení, jestli si vůbec může být něčím úplně jistý. Toho hada jsme dali do sklepa.

Pan Brooks má zase v kanceláři lišku. Když tam vejdete, cení na vás zuby. Já tam občas chodím, na tu lišku se snažím nedívat, a když už se na ni podívám, nikdy se jí nekoukám do očí. Sedí ve skleněné vitrině na stolku vedle pohovky a odráží se na skle obrazu, který je hned vedle a je na něm namalovaná jeho žena a dvě dcery. Moc hezké nejsou. Když někdy do kanceláře telefonují, nechovají se dvakrát zdvořile. Není divu: když je člověk právník, skončí nakonec v rodině plné spratků.

Já se k nim chovám moc hezky, ne však proto, že musím, ale proto, že je využívám. Dělají pro mě spoustu věcí. Jako například když chodím do právnické přípravky. Nebo třeba když používám jejich diktafon. Protože tím, jak namlouvám tyhle pásky, získávám určitý pocit moci. Autority. Nikdy nebudu své sekretářce říkat tohle a tohle potřebuju *okamžitě*. Chci mít za sekretářku muže.

Kdysi jsem se chtěla stát preparátorkou, ale teď už nechci. Jak tohle může někdo dělat živým tvorům. Je to s největší pravděpodobností proti zákonům, ale stejně si myslím, že to je asi povolené. Škoda, že to s ním taky neudělali, než ho pohřbili; aspoň bych pak nemusela myslet na to, jak se rozkládá.

No na to bych opravdu neměla žaludek. Když to dělají, vyjmou z vás všechny vaše vnitřnosti - otec mi to jednou ukazoval -, člověk by ale měl být pohřbený se vším, co k němu patří. Ledaže by se vám stala nějaká příšerná nehoda, při které by vám všechny ty vnitřnosti vyhřezly a pak už by se s tím nedalo nic dělat. Ale

určitě by se neměly z lidí tahat jejich vnitřnosti jenom proto, aby se někdo potom cítil líp. A tohle zrovna já dělám. Satan mě pokouší v mojí slabosti sobeckými úvahami, ale já se z toho dostanu a dokážu, jak jsem silná. Věřím, že Bůh odměňuje toho, kdo v Něho věří byť málo, i za nepatrné skutky. Možná že jsem si právě teď vsadila další diamant do koruny své budoucí slávy tím, že jsem tu sobeckou myšlenku přemohla.

Hodně se toho už stalo od té doby, co umřel. Tohle jsou ty nejhlavnější události:

- Den 1. úmrtí
- Den 3. pohřeb
- Den 18. zasnuby
- Den 56. konec letní školy
- Den 73. svatba
- Den 74. dvacáté narozeniny
- Den 76. nástup do zaměstnání
- Den 82. Malone začal chodit na stomatologickou fakultu

Stejně by mě zajímalo, jestli je ta rakev vzduchotěsná, nebo jestli se do ní mohli dostat červi. Dva dny po pohřbu celé čtyři hodiny prudce přšelo a já se pokoušela na to nemyslet.

Otec odjel jednoho dne na Floridu, brouzдал se v oceánu a umřel. Jeho tělo pak museli z vody nést přes přeplněnou hotelovou pláž a všichni mysleli, že se utopil. Většina z těch lidí, kteří byli vyděšeni, ne, vlastně potěšeni tím, že měli na své dovolené podívanou na utopence nebo případného sebevraha, se nikdy nedověděla, že šlo o pouhý srdeční záchvat.

Tvůj otec je mrtev, tvůj otec je mrtev. Tvůj otec je v nebi. Otče náš, jenž jsi na nebesích. Otče náš, jenž jsi mrtev.

Je toho tolik, co otci nemůžu říct.

Nikdy jsem mu neřekla, že jsem neumřela, když chtěli, abych umřela. Ponořila jsem se pod vodu a zadržovala dech a ležela jsem úplně bez hnutí, dokud mě nevytáhli. Chtěla jsem mít s otcem upřímný vztah, ale kvůli tomu jsem nemohla umřít. Nikdy jsem mu neřekla o Malonovi.

Malone říkal, že jelikož jsou naše duše navzájem svázány v lásce, jsme před Hospodinovými zraky svoji, pročež manželky podříďte se svým manželům.

Pán si hnuší smilníky. Já mezi ně nepatřím, mně se taky hnuší. Já věřím, že před svatbou k tomu nemá dojít, já tomu opravdu věřím. Já nevím, co se stalo. Předtím k tomu nikdy nedošlo, uchránila jsem se před tím.

Nyní jsme skutečně svoji, a tak už to není tak zavrženíhodné. Zavrženíhodné - no, já to ale stejně za úplně správné nepokládám.

Vždycky se předtím umeju.

V pokoji jsem měla v květináči kapradinu Amelii, kterou jsem naposledy zalila ten den, kdy umřel. Od té doby jsem ji už nezalévala. Každý den z ní na zem opadávalo víc a víc hnědých listů. Zpočátku jsem si zaznamenávala, kolik jich každý den spadlo, ale potom už jich bylo moc. Dbala jsem na to, aby zůstaly ležet přesně na tom místě, kam dopadly.

Jsem dobrá studentka. Každý semestr kromě prvního dostávám děkanskou pochvalu a taky jsem brala prospěchové stipendium, což dělalo asi třetinu výdajů na studium. Tím se nevytahuju, tak to prostě je. Moc přátel nemám, ale vynahradím si to později, až budu mít hodně peněz. Vím dobře, že když se holky z práce jdou pobavit k Tulipánovi a neřeknou mi, abych šla s nimi, že je to proto, že na mě žárlí. Ne že bych zrovna vyhledávala místa, kde se popíjí, ale pozvat by mě mohly; já bych pak samozřejmě odmítla. Taky jsem docela hezká, i když to obyčejně nedávám najevo.

Zapsala jsem se do kurzů viktoriánské poezie a do úvodu ke studiu práv. Měla jsem slušný průměr, samé jedničky a lepší dvojky; za jednu tu dvojku mohl otec. Bude ze mě velice úspěšná advokátka. Zatím na mně moje schopnosti málokdo pozná. Někdy, když jedu výtahem a lidé okolo mě ignorují, si pomyslím, kdybyste jen tušili, s kým máte tu čest. Jednou budu slavná a vy si vůbec neuvědomíte, jak malý kousek jste ode mě stáli. A bude mi jich líto.

Amelie mi líto není. Měla mít víc schopnosti vydržet déle, než dokázala. Když nemáte žádnou energii, pak nic nedokážete. Já mám hluboko v sobě ukryty prameny síly.

Malone je v současné době jediný, kdo to ví. Vidí ve mně schopnosti dosáhnout něčeho velkého a já to vidím v něm. Otec Malona rád neměl, ale to bylo proto, že mu nerozuměl. Jeho zrak byl zaslepen oddaností ke Kristovu náboženství místo ke Kristu

samotnému. Malone věří a pomáhá mi, abych i já uvěřila, že Kristus sestoupil proto, aby nás osvobodil, a ne aby nás omezoval. Moje nejvyšší tužba je být jeho věrnou družkou, poslouchat ho, podřizovat svá přání jeho, neboť ztratím-li svůj život, naleznu ho. Jednoho dne bude Malone hodně bohatý.

Říkám-li, že jsem velice silná, nemyslím tím, že jsem silná v každém ohledu. Jenom v něčem. Například umím být trpělivá. Dokážu snášet velkou zátěž, když vím, že se mi to později vyplatí. I kdyby to bylo až mnohem později. Jsem trpělivá. Malone je hrozně nerad, že bývá tak často pryč, a je mi tuze vděčný, že jsem nechala školu, abych mohla vzít tohleto zaměstnání, ale mně na tom nezáleží; pohlídám si, aby se mi všechno později vyplatilo. Oddálená odměna. Jenom nemám ráda konflikty. Ještě jsem nikdy Malonově matce neřekla, že mě dovádí k šílenství a ať mi dá pro všechno na světě pokoj.

Má od našeho bytu své vlastní klíče. Například tuhle večer přijdu z práce domů a vidím: stůl je prostřený, večere v troubě, a ona si sedí na mém gauči a čte si moje noviny, a mně se chtělo řvát. Naprosto nesnáším, když nacpe myčku tím způsobem, že dá skleničky na dno, a já to pak po ní musím úplně všechno přerovnávat. Doma má myčku starou jedenadvacet let; tenkrát se sklo dávalo dolů a jí to prostě v té její palici nedojde, že teď už se to dává naopak.

K Malonově rodině mám blíž než ke svojí matce, a přitom ona je moje jediná příbuzná. Mám babičku, ale ta žije v ústavu v Iowě. Matka podstoupila hysterektomii poté, co jsem se narodila. Když mi bylo třináct, slyšela jsem, jak říká někomu do telefonu buď ráda, že se ti to stalo teď; když já byla těhotná, nevěřila bys, co jsem zkusila.

Věřím tomu, že děti budou pykat za hříchy svých předků. Můj pradědeček vydělal za první světové války spoustu peněz a všechny je investoval do jedné dodavatelské firmy. Dědeček se oženil hned potom, co dokončil vysokou školu, začal v tom rodinném podniku pracovat, koupil velký dům a zplodil dítě. V osmdesátém postihla Alabamu krize, a přišli tak o všechno. Vzali si pušky, šli do lesa a navzájem se zastřelili. Nikdo neví, jestli šlo o sebevražednou dohodu, při níž počítali do tří a pak se každý sám zastřelil, nebo jestli to byly dvě vraždy. Prostě otec zastřelil syna a syn zastřelil otce.

Kdybych musela zabít sebe nebo někoho jiného, nesměla by u toho být krev. Můžete propíchnout někomu hřebíkem ucho, když spí, a pak, když ten hřebík vytáhnete, se už nedá zjistit, jak se to vlastně stalo. Taky není špatný nápad pustit někomu plyn, když spí, protože to pak vypadá, že mohlo jít o nešťastnou náhodu, a navíc u toho nezůstane žádný nepořádek. Nikdy bych nepoužila revolver nebo nůž. Jsem odpůrce násilí.

Malone ne.

Rozhodnete-li se pro hřebík, měli byste asi taky tomu člověku dát předtím prášek na spaní, protože kdybyste ho při tom náhodou probudili, jak byste to pak vysvětlovali, že.

Kapitola 2

Každé ráno po cestě do práce odhaduju, kolik ten den převezmu telefonních vzkazů pro pana Brookse a kolik pro pana Ballarda. Nikdy se mi to nepovede uhádnout víckrát než jednou za týden. Když dorazím do kanceláře, vyplním pro každého advokáta zvlášť horní část příslušného listu, na který se zapisují vzkazy, a dolů napíšu svoje iniciály. Napřed vždycky píšu den a potom měsíc, a ne měsíc a potom den. Jestliže je pro některého z nich během dne víc vzkazů, než jsem předpokládala, nemůžu pak přes ně tu horní část vyplňovat. Snaží se mě to sice odnaučit, ale neuvědomují si, že jsou určité věci, v nichž se zlomit nedám. Je-li vzkazů míň, než jsem odhadovala, vytrhnu z bloku přebytečné listy, odnesu je domů a schovám si je do krabice. Jednou jsem během jediného měsíce přinesla domů osmnáct nepopsaných listů, ale za posledních čtrnáct dní jich bylo míň než v první polovině měsíce. Nikdy jsem neroztrhla jediný list, který jsem z bloku vytrhávala. Takhle se píše datum v Evropě. Většina lidí má za to, že jsem v Evropě byla.

Cestou domů někdy přemýšlím o tom, co se ten den všechno přihodilo. Někdy si své myšlenky nahrávám. Jindy prostě jen řídím a snažím se nemyslet.

Závisí na mně hodně lidí. Když potkáte schopného a vlivného muže, podívejte se, koho má za sebou. Ženy skutečně otáčejí světem.

Například Malone. Chtěl vstoupit do semináře, což ukazuje, jak je vlastně duchovně založený, ale mně bylo jasné, že by to neměl dělat. Zním totiž lidi, kteří tam byli. To pořád jenom studujete, a když nakonec skončíte, stejně zjistíte, že na hodně věcí neumíte odpovědět zrovna tak jako předtím. Jsou jenom těžší otázky. Nemá to nic společného s tím, že dentisté vydělávají víc.

Nebo můj otec. Stejně je s podivem, že se mu vedlo tak, jak se mu vedlo, přestože žil s mojí matkou. Nevěřím tomu, že by byl umřel a měl dluhy. Malone říká, že se za ni musíme modlit. Já si myslím, že bychom ji měli dát k soudu. Ať už je to tak nebo jinak, já své dědictví dostanu. Tohle je jeden z příkladů, jak dovedu být zásadová.

Dnes je to právě měsíc, co jsme se vzali. Za tu dobu jsme spolu spali osmkrát. Třikrát jsem předstírala, že jsem měla orgasmus; ve skutečnosti jsem ho měla jen jednou. Budu si to zapisovat až do prvního výročí, a pak přestanu.

Po zdanění vydělávám 948 dolarů a 50 centů měsíčně. Takhle vypadá náš měsíční rozpočet:

Nájem	\$ 325
Inkaso (plyn, elektřina, telefon)	\$ 125
Jídlo	\$ 200
Desátky	\$ 94,85
Auto (splátky, pojištění)	\$ 269
Ošacení	\$ 50
Školní potřeby	\$ 75
Zábava	\$ 40
Benzin	\$ 35
Různé	\$ 100

Z čehož vyplývá, že než dostanu svoje dědictví, provoz naší domácnosti vykazuje deficit 365 dolarů 35 centů měsíčně.

Až Malonovi bude dvacet pět, dostane sto tisíc dolarů, které mu odkázal jeho dědeček. Vzal si sice státní půjčku na školné a vedlejší výdaje, ale já bych to raději platila ze svého dědictví, abych pak mohla pobírat vyšší alimenty, kdybychom se rozvedli. Pokoušela jsem se získat půjčku na svoje jméno, ale to nešlo. O rozvod nikdy nezažádám, protože vdát se znovu můžete jenom tenkrát, když vás manžel opustí.

Kapitola 3

Mívala jsem čtyři neviditelné přátele do té doby, než mě začali unavovat. Pak jsme šli na pláž a já jsem je hodila do oceánu. Žádný z nich neuměl plavat.

Škoda, že tohle nemůžu udělat s Bohem. Myslím, že je skutečný, protože Ho cítím a občas vím, že se mě snaží odvrátit od toho, co se chystám udělat. Je velice chytrý. Já si nakonec stejně můžu dělat, co chci, ale vím, že On mě při tom vidí. Na tom je jedna věc dobrá, a sice to, že když v Něho nějakí lidé věří, přestávají myslet na sebe. Stávají se z nich ovce. Bible ukazuje, jak se s nimi dá manipulovat. Čtu ji každý večer.

Když spolu spíme, Bůh je u toho.

Chce, abych na něj mluvila. Říká, že to je Ocásek, a když ho políbím, stane se z něj Vrabčáček. Já to ale nejsem schopná dělat. Ráno, když se probudíme, říká, abych mu ho lízala. Chce se mi z toho zvracet.

Teď už jsme coby manželé spolu spali devětkrát. Angie, jedna sekretářka z práce, mi půjčila knihu, kterou četla a říkala o ní, že je báječná, tak jsem si ji přečetla a to děvče v ní mívalo orgasmus, vlastně hodně orgasmů, které byly úplně jiné než ty, jaké mám já, a tak nevím, jestli já je taky někdy budu takové mít, ale teď si myslím, že to ode mě bylo špatné, že jsem tu knihu četla, protože já věřím na čistotu těla, čistou domácnost a čisté myšlenky. Proto jsem prosila Boha, aby mi to odpustil. Angie má na mě špatný vliv, protože schvaluje potraty, a myslím si, že se s ní už nebudu přátelit.

Já vím, že bych měla být povolná, kdykoli se mu zachce, protože tak to stojí v Bibli, ale v neděli to kategoricky odmítám. V neděli chodím do kostela s jeho matkou, která moji matku nemá ráda kvůli tomu, co mi provedla.

Se svojí matkou jsem nemluvila už čtyřicet dní.

Den předtím, než se šel zapsat na stomatologickou fakultu, mi Malone řekl, *škoda že mi v tom víc nepomáháš*. A já jsem mu řekla, že mu pomůžu, řekni, co chceš. A on řekl *jenom nechtěj, abych ti vo to musel říkat znova, protože to se mi z duše protiví, de prostě jen a jen vo to, že kdybysme už konečně mohli používat*

ty peníze, který ti táta vodkázal, nemuseli bysme se pořád víc a víc zadlužovat, když platíme to školný, protože dluhy sou proti Písmu, a já bych ti samozřejmě kromě toho rád zaplatil nějaký pojištění a takový ty věci, a je to nakonec na tobě, aby to všechno bylo vo hodně jednodušší. Řekla jsem, Malone, mám za to, že tohle všechno jsme už včera probrali; máma říká, že táta kromě dluhů nikomu nic nezanechal. Na to řekl nechápu, jak je tohleto právnicky možný, tvůj táta přece žil v jednom a tom samým domě skoro dvacet let, takže musel bejt už dávno splacenej, nebo skoro úplně, a pokud de vo to holičství, to přece slušně vydělávalo, tvůj táta musel mít pěknou sumičku peněz, a když nic jinýho, tak aspoň měl životní pojistku. Za což jsem ho nějaký čas z duše nenáviděla, ačkoli nikdy nenechávám slunce zapadat nad svým hněvem, a řekla jsem, dobrá, já tomu taky nerozumím, co je právnicky možné a co ne, ale tak to jednou je a nedá se s tím nic dělat, a mimochodem, plánoval jsi, že si před svatbou vezmeme půjčku, kterou můžeme splatit za dva roky, až dostaneš ty peníze po dědečkovi. A on řekl, no myslel sem si, že budeš ke svému manželovi trochu loajálnější, ale teď, jak to tak poslouchám, se mi to jeví, jako že sis mě brala kvůli mejm penězům, který jen tak mimochodem, kdybych nemusel použít na školný, bych moh použít na to, abych si zaved praxi, jestlipak tě tohle někdy napadlo. Když říkal tohleto o té praxi, řekla jsem mu, jak nejhlasitěji jsem dokázala, drž hubu, ačkoli většinou nedělám věci, které se ke mně nehodí; já nejsem ten typ, který by někomu říkal, aby držel hubu. Ale on ji nedržel a řekl, jen se mi zdá, že je poněkud zvláštní, že si ta tvoje mamá může jít a prodat si chevroleta, kterej měl bejt přece náš, a nechat si všechny ty prachy, když je přece jasný, že je potřebujem my a že si je zasluhujem, ale ty dáváš přednost její sobeckosti před mejma potřebama, no mockrát ti děkuju, jak při mně stojíš. A popadl zuby, které ležely na stole, hodil je do aktovky a odešel.

Toho večera mi jeho matka, když mě vyzvedávala po cestě do naší ŽDIPE (Ženské družiny intenzivního přátelství a evangelia), řekla, *ty jsi můj nejsladší drahoušek a jen Bůh všemohoucí ví, jestli Malone ke mně zůstane vždycky tak loajální, jako ty jsi ke své mamě, ale ty teď máš svou rodinu a musíš dostát tomu, co je správné, tak jak to stojí v Bibli, musíš náležitě spravovat své jmění a neměla bys dovolit, aby ho tvá mamá rozházela, když tvá vlastní rodina je v nouzi jenom proto, že ona teď má od ďábla zatměnou mysl a je*

posedlá sobectvím. Řekla jsem, že takhle jsem se na to ještě nikdy nedívala. A ona řekla, to všechno proto, že máš tak dobrotivé srdce, ale musíš si uvědomit, že máš své zákonné povinnosti, a dokonce ani náš Pán by se nezastával lidí, kteří si přisvojují, co jim nepatří, a tak přece jak kvůli své mamá, tak kvůli sobě nemůžeš dovolit, aby to tak zůstalo.

Čím víc jsem na to myslela, tím víc mě kvůli tomu popadal vztek: vztek na Malona, že mě z toho všeho obviňuje, vztek na moji matku, že mě o ty peníze ošidila, vztek na Malonovu matku, že se pořád do všeho plete, a ovšem v první řadě vztek na otce, že kvůli němu tohle všechno vůbec vzniklo. Takže jen co dorazím domů, prásknu dveřmi a říkám, Malone, musíme si promluvit, a jsem připravena dát mu to pěkně slíznout, jenomže on není doma. Tak jdu rovnou k telefonu, který je v kuchyni, volám matce a říkám, dobrá, je to jasné, to, že táta umřel, je těžké pro nás pro všechny, ale to si ty přece nemůžeš brát jako záminku k tomu, abys okradla svou vlastní dceru o peníze, takže mi okamžitě koukej napsat šek na všechno, na co mám nárok, a hned ráno mi ho pošli. *Miláčku, musíme si o tom pohovořit.* Matko, teď ne. Už nemám sílu, abych se teď s tebou znovu hádala. A praštila jsem sluchátkem.

Na tom není nic špatného, když se člověk stará o své zájmy; nic jsem neprovedla, takže chci dostat to, co mi patří. To, že jste křesťan, ještě neznamená, že musíte být také pitomec. Lidí si o Ježíšovi vždycky myslí, že to byl nějaký vyzáblý blbeček bez vlasů a s vpadlým hrudním košem, ale On to byl předtím tesař, a ti měli panečku nástroje, že po nich rostly svaly, plus nezapomeňte na to, jak v chrámu zpřevracel směnárníkům ty jejich stoly.

Nikdy předtím jsem matce telefon nepoložila; co se to se mnou děje.

Když se Malone vrátil domů, vešel do ložnice a já jsem se vzbudila a řekla jsem, rozsviť, a on rozsvítil, já jsem se posadila a podívala jsem se na něho, a jakmile jsem se úplně probrala, řekla jsem, hele, Malone, já jsem jí teda volala a doufám, že jsi spokojený, protože bych byla nerada, abys se mnou ještě někdy mluvil tak, jako jsi se mnou mluvil minule. A to zabralo. Sedl si na pelest postele zády ke mně, díval se na podlahu a přitom velice pomalu říkal, *nechápu proč sem to všechno řek, já sem to tak nemyslel*; aspoň si myslím, že to říkal, protože to říkal tak

potichu, že to bylo sotva slyšet. Ale se mnou to zas tak lehce nejde, a řekla jsem mu, Malone, proč jsi to řekl, potřebuju slyšet nějakou odpověď. A on se začal zouvat a řekl, *nevím, možná že je to proto, že teď toho mám zrovna nějak hodně*, načež jsem napůl zakašlala a napůl vzdychla, jako kdybych byla frustrovaná, což jsem byla, protože kdo by nebyl, a on řekl, *no dobrá, nemám se omlouvat, je mi to jenom líto*. Nic jsem neřekla, jsem takový ten silný tichý typ. *Nevím, co bych měl říct, je mi to tak líto*, přičemž se pořád po celou tu dobu díval na svoje boty a pak se ke mně obrátil a skoro brečel, myslím tím, že měl v očích slzy a hlas mu přeskakoval, když říkal, *já tě přece tolik miluju, já nevím, co se to se mnou vždycky stane, ale když mi to nejde ve škole, vobčas mě pak něco dřapsne, a je to, jako by to nejlepší v mém životě mě najednou vopouštělo, a já sám vůbec nechápu proč, asi ve mně prostě musí být něco hrozného*; měl přitom ruce hodně napnuté, že jste mohli zřetelně vidět obrysy všech kostí až k zápěstí, a naběhlé žíly mu vystupovaly až k ramenům. No, já jsem se pak dotkla jeho lokte; někdy to dá větší přemáhání někomu odpustit, než se pořád vztekat, plus stále musíte myslet na tu korunu, a řekla jsem ne, to opravdu ne, já jsem nechtěla říct, že jsi hrozný. *Ano, sem, je ve mně něco hrozného, co mě nutí, abych vždycky dělal naprostej vopak toho, co chci*. Ne vždycky, Malone, vždycky ne. *Jenom tě prosím, nikdy, nikdy mě nevopouštěj, zasloužil bych si, abys mě vopustila, ale je mi to líto, myslím to vážně, ty si to nejlepší, co mě kdy potkalo, a já ti slibuju, že s tebou už nikdy víckrát takhle nebudu mluvit, vždycky na tebe budu hodnej*. A oba jsme se přitom navzájem pevně drželi. Nikdy tě neopustím.

A taky že tě neopustím. Manželství je posvátné; když se dáte rozvést, je to hřích. To se tak dělá ve světském světě, v Božím ne. Já žiju v tom Božím.

Ráno, když zazvonil budík, se přese mě naklonil, aby ho zastavil, ovinul mě paží a řekl, *začneme dneska znova úplně jinak a já ti slibuju, že už se nikdy nebudu tak chovat*. Řekla jsem, že to vím. *Myslím tím, že když vyjde najevo, že žádný peníze nedostaneš, abys na to zapomněla, však my nějak vyjdem*. Na což já jsem řekla ne, měl jsi pravdu, je to naše povinnost, abychom to nějak vyřešili, a já to udělám. A on mě políbil a já jsem zadržela dech, aby necítil, jak mi po ránu páchne z pusy.

Kapitola 4

Dneska jsem přišla do práce pozdě. Angie řekla, *to muselo dojít k nějaké havárci*. Odpověděla jsem, že ne, ale že jsem tak hloupá, že jsem si večer přivřela prst mezi dveře auta a zlomila si ho. Ona na to řekla, *aha, a co máš teda s okem*. Řekla jsem, že mě ten prst tak strašně bolel, že jsem se praštila do oka. Dívala se na mě pobaveně. Zato já jsem se na ni rozhodně pobaveně nedívala. Kdyby si raději všímala svého. Nemůžu teď asi tři až čtyři týdny psát na stroji, tak dělám práci za Angie a taky víc беру telefony, a ona zase za mě píše. Škoda, že to s tím mejkapem neumím líp. A taky bych hrozně ráda, kdyby lidi, kteří si mě za normálních okolností ani nevšimnou, přestali projevovat předstíraný zájem.

V jedné věci má Malone pravdu. Budu si dávat větší pozor na to, co říkám. Ale mám za to, že zrovna tak vy berete jméno Boží nadarmo, když říkáte něco jako že Bůh vám vnuknul, abyste něco udělali, co vy chcete udělat tak jako tak, ale myslíte si, že to zní líp, když to řeknete takhle. Například skoro pokaždé, když se mi Malonova matka rozhodne plést do mých záležitostí, začne tím, že řekne, *přimlouvala jsem se za tebe v modlitbách a Pán mi přísně uložil, abych za tebou šla a pohovořila s tebou o tom*.

Včera večer jsem zase nemohla spát.

Na břicho mi ležela zmuchlaná noční košile a já jsem jen tak ležela a poslouchala, jak Malone oddechuje. Chvillemi jsem se pokoušela dýchat spolu s ním, ale skoro jsem se udusila, protože dýchal moc pomalu. Když začne chrápat, snažím se ho obrátit na bok, ale nesvedu to.

Když se přece jenom pokusím s ním něco udělat, když takhle chrápe, převrátí se a praští mě rukou do obličeje, což bolí.

Prášky na spaní si nekupuju ze tří důvodů:

1. Jsou drahé.
2. Můj strýček Dwight, kterého nesnáším, je alkoholik, a já mám strach, že v naší rodině existuje nějaký druh závislosti.
3. Zabiju-li se někdy, pak si myslím, že by v tom mohly být právě prášky na spaní.

Sebevražda je hřích, ale ne smrtelný hřích. Někdy musíte svůj život ztratit, abyste ho zase našli. Například Jidáš: myslím si, že je v nebi, protože následoval Ježíše až do konce a potom se vyloučil ze společenství, ale pak mu to bylo tolik líto, že to byl jediný způsob, jak ukázat Bohu, jak moc líto mu to je, což vyžaduje určitý druh pevného odhodlání. Měla bych o něj větší strach, než kdyby to nebyl udělal.

Neudělala bych to, jen kdybych mohla z matky dostat ty peníze.

Všechno je to jen kvůli těm penězům.

Zeptal se *bylas dneska v bance?* Odpověděla jsem, že ano. Řekl *fajn, protože potřebuju padesát dolarů na školu*, a otevíral mi peněženku. Zeptala jsem se, na co; ne proto, že bych ho neslyšela, ale proto, že jsem mu nevěřila, a protože mě to pokaždé tolik rozčiluje, když mi chodí do peněženky, a doufala jsem, že se zarazí a že mi odpoví, ale on se v ní začal hrabat a při tom povídá *knihy sou drahý, ale já vlastně nevidím žádný rozumnej důvod, abych do té školy dál chodil, kdybych si neměl ty zatracený knihy kupovat*. Dobrá, ale minulý týden sis koupil knihu za třicet dolarů a to jsou peníze na nákup na celý týden. Vyndal dvě dvacetidolarovky, což bylo všechno, co jsem v peněžence měla, a praštil s ní na zem, *už mi lezou krkem ty tvoje řeči, tenhle tejdén budem klidně jít u mojí matky, protože vona například je vochotná mi pomáhat*. Jenom pokračuj a dokonči to, řekni, že za všechno může moje matka. *Můžeš to sváďet na svoji matku, jestli ti to dělá dobře*. Moje vina to není, Malone, k čertu, jak já ji nesnáším, já ji nenávidím, ona prakticky ničí moje manželství. *Drž hubu, takhle mi v mém domě, ty potvoro, mluvit nebudeš*, a zmáčkl mě tak silně, že jsem musela zařvat – přestaň, to bolí – a odstrčila jsem ho. Potom poodstoupil a podíval se na mě, jako kdybych byla malomocná, a řekl, *já nevím, co se to s tebou stalo*. Já nevím, co se stalo s náma oběma; sedla jsem si na gauč a zírala do kouta, kde si švábi postavili motel. *Ale já to vlastně vím, vzal bych na to jed, že seš to ty, kdo může za všechny naše problémy, protože Bůh tě trestá za něco, co je v tobě špatnýho ve vztahu k bližním, a já sem jenom nezáčastněnej a nevinnej divák, kterej musí trpět kvůli Božímu hněvu, kterej na tebe dopad*. Malone! *No já se teď budu muset jít modlit za to, aby tobě i tvoji matce dal Bůh sílu, to je jediný, co můžu dělat*. Co chceš, abych udělala; chceš, abych se soudila se svojí vlastní

matkou? *Myju si nad celou tou věcí ruce, a ty bys udělala nejlíp, kdybys vyhledala Boha a kála se a udělala, cokoli ti řekne, abys dala všechno do pořádku, sebral si batoh a hodil si ho přes rameno. Počkej, odpověz mi, chceš, abych se s ní soudila? Svoje už sem řek. A práskl za sebou dveřmi.*

A teď musím zaplatit za ten prst a nemám na to a je mi proti mysli jít s tím za Malonem; jenže on to pojištění sjednal přes fakultu a já nevím, jak se ta pojišťovna jmenuje, ani jak se s ní zkontaktovat, takže za ním budu muset jít. Všivák jeden. Já vám něco řeknu, a myslím to zcela vážně: já jsem dítko Boží a Bůh za to, že se mnou takhle zachází, mu jen tak neodpustí.

Vzala jsem si dva aspiriny a počkala půl hodiny, než jsem byla schopná vstát, tak moc to bolelo, a pak jsem jela do nemocnice a musela jsem sama řídit, což něco ukazuje, jako že se v kritických situacích dovedu vzchopit, a řekla jsem, prosím, pomozte mi. Zeptali se, *jak se jmenuje vaše pojišťovna.* A já jsem odpověděla, že nevím, ale že to je přes univerzitu, ať už se ta jejich studentská pojišťovna jmenuje jakkoli, protože můj manžel je studující. *To nestačí, musíme mít jméno té pojišťovny, abychom na ni mohli poslat účet.* Tak jsem jim řekla, zavolejte mému manželovi, je teď doma, a dala jsem jim číslo, a při tom všem vyjednávání jsem tam seděla se zlomeným prstem a zažívala bolestivé škrábání, které mi projíždělo celou paží až k hlavě, a kolem mě ti protivní nechutní lidé a všude spousta bakterií, až se konečně podle mých hodiněk asi po čtvrt hodině vrátili, ale ve skutečnosti mi to připadalo, že to trvalo dvě hodiny. *Váš manžel doma není.* No ano, musel odejít do knihovny, nemůžete se mnou něco udělat, když se vám krví upíšu, že ty svoje zatracené peníze dostanete. A oni se zeptali, *kolik činí váš roční příjem.* A já jsem jim to sdělila. A oni na to, *máte někoho, kdo to může dosvědčit.* A já jsem jim řekla, aby zatelefonovali panu Hamptonovi Brooksovi, což myslím udělali, protože přišli za dvacet minut zpátky a řekli, *my ten účet prostě pošleme vám a vy si to můžete vyřídit se svou pojišťovnou.* Řekla jsem dobrá, ale proč ksakru už něco neděláte, za co byste si mohli účtovat. *Pracujeme, jak nejrychleji můžeme, ale dneska v noci tu máme tři pokusy o sebevraždu, a ty mají přednost před zlomeným prstem.* Ptala jsem se, jestlipak mají všechny pojištění, ale sestra odkráčela, jako kdyby mě neslyšela.

Když jsem se konečně dostala k doktorovi, jednal se mnou,

jako kdyby mi bylo pět, a řekl, *a teď, jak se to teda stalo*. A já jsem řekla, že nevím, že to byla prostě nehoda. Zeptal se, *co jsme dělali*. Řekla jsem mu, že jestli si myslí, že mu do toho něco je, že jsem teda hrála kopanou a upadla, přičemž jsem myslela na to, že bych měla říct, že jsme hráli kopanou a že jsme upadli. *Budeme muset být opatrnější*. Zachránily se ty pokusy o sebevraždu. *To nebyly moje případy*. Čekala jsem venku přes dvě a půl hodiny, protože jste měl tři pokusy o sebevraždu, a vy jste je vůbec neměl. *Když je lékaři přidělen takový případ, ostatní ho musejí zastupovat, a tím se všechno prodlužuje, ale je mi to velice líto, jestli jsme vám způsobili nepříjemnost*. Zeptala jsem se, jak se o to pokoušeli. Protože si myslím, že bych nestála o to být ve spěchu odvezena do nemocnice a zachraňovaná nějakým doktorem, pro kterého bych byla jenom případ, který všechno prodlužuje, a o kom by se řeklo, že je zdrojem nepříjemností pro pacienty se zlomenými prsty, a možná kdyby mě našli ještě včas a já bych potom dál žila, měla bych poškozený mozek a byla příliš stupidní, než abych se o to pokusila znovu, a oni by mě zavřeli do cvokhauzu a studenti z univerzit by tam jezdili na exkurze a koukali by na mě, jako bych byla duševně chorá.

Jednou jsem se školou na jedné takové exkurzi byla. Konverzovala jsem tam s jedním schizofrenikem a pořád jsem si říkala, že to je pozoruhodný člověk, který slyší hlasy, a možná to skutečně jsou andělé, jak říká, ale zase možná to jsou démoni a on je démony posedlý, ale vypadá příjemně, neboť satan se mě snaží pokoušet tím, že se odívá do pláště plného jasu, a taky možná že mě chce znásilnit.

Takže, když jsem odcházela z nemocnice, dali mi účet na 134 dolarů, a já snesu hodně, ale časem dospějete k určitému bodu, kdy už víc snést nehodláte, a já jsem k tomu bodu dospěla. Ani jsem se na účet nepodívala. Prostě jsem vyšla ze dveří.

Přečetla jsem si ho až dneska a zatelefonovala jsem jim tam a řekla, co si kčertu myslíte, že mi účtujete 134 dolarů za jeden zlomený prst, když jediné, co jste udělali, bylo, že jste ho přivázali ke kovové destičce, a ani vás vůbec nenapadlo mi na něj dát sádru. A ta žena řekla, *jak se prosím jmenujete*. Řekla jsem jí to. *Vaši adresu*. Taky jsem jí ji řekla. *Název pojišťovny*. Zapomněla jsem se zeptat manžela. *Tak to pro vás nemůžu udělat nic, dokud nemám jméno vaší pojišťovny*. To mi ani nemůžete říct, za co ten

účet je. Nu zřejmě jste si zlomila prst. To vím taky; je tam někdo o trochu inteligentnější, s kým bych mohla mluvit. *Není*. Dobrá. Heleďte se, snad byste to mohla pochopit, ráda bych věděla přesně, za co ten stočtyřiatřicetidolarový účet je. *Přála byste si rozpis účtu*. Ano. *Počkejte prosím*. Takže čekám patnáct minut, než konečně přišla. *Jste tam ještě*. Ano, jsem tady pořád. *Zde je rozpis toho účtu*:

Pohotovostní čekárna \$ 40

To tím jako myslíte, že mi účtujete pronájem, abych mohla sedět v té čekárně zamořené bakteriemi, kde můžu chytit tak akorát AIDS nebo malárii, a čekat tam dvě a půl hodiny. *To je standardní poplatek za pohotovostní čekárnu, který účtujeme každému, kdo sem přichází na ošetření*. No to teda umíte lidi pěkně ždímat.

<i>odborná prohlídka</i>	\$ 37
<i>rentgen</i>	\$ 27
<i>bandáž</i>	\$ 17
<i>různé</i>	\$ 13

Co to ksakru znamená to různé, to jsem jako koupila drinky pro všechny ty sestry, které tam na mě čuměly. *Snad mohlo jít o přípravek proti bolesti, nevím, ta položka v dokladech účtárny výslovně upřesněna není*. Měla jsem se taky dát na to zdravotnické účetnictví, ty vaše triky jsou teda za všechny prachy. A zavěsila jsem.

Dneska jsem se cestou do práce stavila u Eckerda v lékárně pro nějaké prášky proti bolesti a viděla jsem tam ve výprodeji ty kovové dlahy za necelé 3 dolary, takže mě těch 17 dolarů uvádělo v šílenství. Když jsem pak přišla domů, čekal tam na mě účet na 20 dolarů od doktora, který vyhodnocoval ten rentgenový snímek; ti nepromarní jedinou vteřinu, když jde o to rozesílat lidem účty. Já jsem ten snímek viděla, a to určitě nestálo za dvacet dolarů podívat se na něj a uvidět tam tu zlomeninu. Jestli zítra dostanu další účet, roztrhnu ho. Budu to muset Malonovi říct.

Takže teď zrovna máme dost náročné období, ale já ho překonám a vyjdu z něho ještě silnější. Pokládám to za nesmírné potěšení, mí bratři, když podstupuju nejrůznější protivenství, jsouc si přitom vědoma toho, že ovocem zkoušek mé víry je vytrvalost

a skrze tuto vytrvalost že dosáhnou dokonalosti, a vrcholem dokonalosti je to, že nebudu v ničem pociťovat nedostatek. Ty, Malone, si ale uvědom, že Boží trpělivost má svoje meze. Prokážeš-li cokoli jednomu z těchto nejmenších, Kristu jsi to prokázal, a On se s tím spokojí.

Ještě jsem se nerozhodla, ale vyloučila jsem všechno, co by bolelo; je v tom zahrnuto:

1. AIDS
2. jakákoli střelná zbraň
3. přerézání tepen na zápěstí
4. skok z čehokoli
5. autohavárie

S tímhle se nikdy nikomu nesvěřuju. Pásky namlouvám jenom tehdy, když sedím samotná v autě nebo když Malone spí nebo když je v laboratoři. Nejsem cvok, ale někteří lidi by si to mohli klidně myslet, kdyby mě znali líp. Kdybych to nedělala, kdo ví, jestli bych zcvokatěla, nebo ne. Pokud by lidi měli mít o někoho starost, pak je to Malone. Ta stomatologická fakulta nám dává zabrat víc, než jsme si mysleli.

6. Oheň.

Kapitola 5

Pokud jde o Malona, nežertovala jsem. Potřebuje pomoc. Určitě víc než já.

Myslím to vážně, vypadá to, že se sesypal, a já mám opravdu strach. Když se vrátil večer domů, jeho oči vypadaly tak divně a taky se divně pohyboval a divně mluvil, a byl dokonce i podivně cítit. Napadlo mě, že by stálo za to vymítat z něho démony, tak to bylo všechno divně.

Ozvalo se zaklepaní na dveře, ale spíš to bylo, jako by do nich někdo narazil, a já jsem si pomyslela, kdo to probůh může být, a vypnula jsem televizor, a přestože jsem si říkala, kdo to může být, věděla jsem přesně, kdo to je. Prostě jsem to cítila. Takže jsem šla otevřít dveře a cestou ke dveřím jsem doufala, že bude všechno zase jako dřív, myslela jsem na Scarlett a Rhetta z *Jihu proti Severu*; když se vrací, je to bídák jako Rhett Butler, ale já vím, co potřebuje, a já mu to dát můžu, v hloubi duše já jsem pro něj jediná žena, co jsem to byla za hlupáka. Ale když jsem došla ke dveřím a otevírám je, on už si je v tu chvíli otevírá vlastním klíčem, a tak jsme tam tak stáli a já nemohla nic říct, dokonce ani na nic myslet. Měla jsem říct Malone, upřímně, nezáleží mi na tobě ani za mák, a přibouchnout mu dveře před nosem. Ale neudělala jsem to a jen jsem řekla aha, to seš ty. A on řekl, *co tu děláš*. Bydlím tady. Řekl, *kdes byla včera večer*. Kdes byl ty. *Můžu jít dál*. Taky tady bydlíš. A podíval se mi na ruku a pak se mu začaly třást ruce. Vypadalo to, že začne brečet, jeho obličej byl celý rudý. Tak jsem řekla, pojď dál, a měla jsem pocit, jako že jsem ho nikdy předtím neviděla. Jen jsem se dívala na jeho oči a vlasy a myslela jsem si, kdo pro všechno na světě seš a jak jsem s tebou vůbec kdy mohla vlízt do postele, a jen jsem ho pozorovala, jako kdyby to bylo v biografu. A on přistoupil ke gauči a sedl si a položil si lokty na nohy a vložil si čelo do dlaní a kýval hlavou dopředu a dozadu, což vám v takovéhle pozici rozkymácí celé tělo. A nejpodivnější bylo, že jsem nemyslela na to, že už seš zpátky, že to dáme zase dohromady, jestli mě pořád chceš, jestli chci já tebe, myslela jsem na to, kdo je tady ten člověk, myslím, kdo to je doopravdy. A dívala

jsem se mu na vlasy, jen jsem se na ně dívala tak, jako by to bylo pod mikroskopem, chci tím říct, to je všechno, co jsem viděla, a myslela jsem na to, jak bych je popsala, kdybych je měla popsat policistům. Měly barvu jako psí hovínko, ale takhle bych jim to neřekla, řekla bych, že mají barvu tady toho stolu, nebo spíš něco mezi barvou tady toho stolu a perníku. Tedy na tohle jsem myslela, stála jsem s rukou na klíce a myslela na jeho vlasy. A pak řekl potichu, že jsem ho jen taktak slyšela, *promiň, je mi to moc líto, promiň, je mi to moc líto*, a pořád to říkal dokola, že se to proměnilo jakoby ve zpěv žalmů a hlas mu slábl, že to nakonec znělo, jako by mluvila malá holka. Zakymácel se doleva a řekl *promiň*, a zakymácel se doprava a řekl *promiň*, pořád v té svojí poloze. A já nevím, proč mě vůbec ani nenapadlo, abych ho uklidňovala, jen jsem ho tak pozorovala a poslouchala, jak zdálky přijíždí sanitka, blíž a blíž, pak se zase vzdálila a zastavila u nemocnice. Bylo mi to úplně fuk. Jen jsem tam tak stála a nepohnula jsem jediným svalem. A pak jsem začala myslet na to, jaká je to ironie, že on je tady a cvokovatí a mně že na tom vůbec nezáleží, nakonec jsme spolu skončili a to jen on pokračuje, *promiň, je mi to moc líto*, a já ho jen sleduju a pozoruju. A poté, co jsme tohle provozovali asi patnáct minut, což když děláte tohleto, tak je celkem slušná doba, jsem šla do koupelny a tam jsem se zčistajasna pozvracela, hrome, to byl večer, a když jsem se pak vrátila do pokoje, už tvrdě spal, nebo upadl do mdlob.

Takže nevím, co mám dělat. K matce samozřejmě jít nemůžu po tom, co jsem jí řekla, a jeho bych myslím budít neměla. Za okny vřískají houkačky sanitek. Chce se mi zařvat, držte hubu, nechte nás na pokoji, a takhle je to pořád.

Někdy si myslím, že bere drogy nebo že je duševně chorý; to, co dělá, není normální. Nevím, jestli by je člověk měl pustit do bytu, on se z toho zřejmě vyspí, k čemu by to bylo dobré, aby sem přišli a cítili nějakou kořist. Nemyslela jsem to s tou policií doopravdy, drogy jsou nezákonné a já jsem proti drogám, řekni, že nic nebereš, já jsem policii volat nechtěla, aby mi sem vrazili, kdo ví, třeba tady někde ty drogy schované má, v mouce nebo zastrčené v gauči, kdekoli, a já bych zavolala policii, abych se ho zbavila, a nakonec bych skončila v žaláři za přechovávání drog, to

ne, pěkně děkuju. Těžko se mi věří, že bych si skutečně myslela, že můj manžel bere drogy, jenže já si to myslím.

Nedalo by se to takhle vyřešit? Usnula jsem shrbená u kuchyňského stolu, a když jsem se probudila, byl pryč. Mám ho plné zuby. Doslova.

Kapitola 6

Dobrá, byla to chyba, já vždycky přiznám, když udělám chybu. Myslím tím, že je důležité, aby člověk byl trpělivý a uměl odpouštět, ale nechci být slaboch, když tomu druhému to není líto, ale Malonovi to opravdu líto bylo, takže já mu odpustit musím. Takže mu odpouštím.

Máte-li třeba nějaký vnitřní hlas, který vám říká, abyste někomu něco neodpustili, potom musíte poprosit Boha, aby vám pomohl. Vzpomeňte si na otčenáš: odpusť nám, jako i my odpouštíme našim viníkům, a na nesuďte, abyste nebyli souzeni, to by mělo pomoci, a pak jenom řekněte bez ohledu na to, jaké mám pocity, odpouštím sedmasedmdesátkrát, což není 490krát, to prostě jenom znamená odpouštěj tolikrát, kolikrát si myslíš, že to je rozumné, a pak třeba to znásob sedmdesáti. A tak to prostě dělejte a nenechávejte se ovlivňovat svými pocity. Křesťan by nikdy neměl odpouštět pod podmínkou; ať už má pocity jakékoli, vždycky by se měl nad podmínky povznést.

Navíc, on je ve skutečnosti úplně jiný. Když někdo má problém jako já, když mu umře tatínek, přijde a bude s vámi. Tenkrát večer přišel a dal mi růži a řekl, *chci tady bejt pro tebe, vím, jak ti je, miluju tě*; to bylo poprvé, kdy mi to řekl, a myslel to vážně, měl v očích slzy a stál při mně v té nesmírně těžké době, kterou jsem prožívala, a já jsem si byla jistá, že ho poslal náš Pán, aby mě utěšoval, bylo to, jako že mi bere jednoho člověka a posílá jiného. Dokáže s druhým soucítit a být citlivý, a třebaže se tak teď neprojevuje, zase takový bude. Je teď ve velkém stresu a potřebuje, abych já byla silná pro něho. Tenkrát stál při mně a nyní tu budu stát já při něm. Jenom musím být trpělivá a čekat a modlit se. Co jiného můžu dělat.

Když jsem se dnes vrátila z práce domů, vařil večeri a na stole stály svíčky. A já jsem se jen dívala a řekla, děkuju. A on řekl, *můžeš mi vůbec někdy odpustit*. Musím přiznat, že jsem byla pořád ještě namíchnutá, pochopitelně, ale řekla jsem dobrá, a stále jsem byla dost namíchnutá, ale věřím tomu, že odpuštění je jako láska, není to pocit, je to povinnost. Řekl, *je mi to líto, slibuju, že už ti nikdy neublížím*, a to byste ho museli znát, že když

mu je takhle něčeho líto, nemůžete zůstat namíchnutá dlouho, má velké hnědé oči jako kráva a dlouhé řasy a dovede být tak sladký a řekl, *dneska večer tě budu rozmazlovat*, a přinesl mi moje pantofle s medvědími drápy a nandával mi je na nohu, nikdy jste neviděli nikoho, kdo by byl tak jemný a něžný. Řekla jsem, Malone, nemusíš tohle všechno dělat, protože opravdu vypadal, že je mu to líto, takhle pokorného jsem ho ještě nikdy neviděla, a je lékařsky dokázáno, že kvůli stresu člověk dělá nejpodivnější věci, a tak jsem se cítila líp. A on řekl, *já vím, chci ti jen ukázat, jak moc tě miluju*. Já tě taky miluju. *Potřebuju tě, tak strašně tě potřebuju, kdyby nebylo tebe, už bych byl dávno z té stomatologický fakulty vylít a byla by ze mě naprostá nula*. Ne, nebyla. *Já vím, že jo, a slibuju ti, že ti to vynahradím, až budu hotovej, koupím ti velkej barák v Mountain Brook a budem mít služku a všechno, na co si jen vzpomeneš*. Přestaň Malone, už dost.

Teď je všechno v pořádku a Bůh se tolik snaží, aby zpevnil můj charakter, a teď už je mi jasné, že mě připravuje pro něco velice speciálního, koho Pán miluje, toho křížkem navštěvuje. A už se nikdy nebudu zabývat morbidními a hříšnými myšlenkami a budeme spolu každý večer číst Bibli. Prošli jsme ohněm, a teď záříme nevinností.

Kapitola 1

Dobrá, začali jsme špatně, ale teď začínáme znovu nový život v Kristu a naše motto je láska, radost, trpělivost, laskavost, slušnost, sebeovládání.

Budu dobrou manželkou. Budu dobrou snachou. Budu dobrou sekretářkou.

Nejsem dobrá dcera. Nemůžu být dobrá dcera a přitom se soudit s matkou, a nemůžu být dobrou manželkou, a s matkou se nesoudit.

Jsem velice dobrá sekretářka. Jsem láskyplná, veselá, klidná, trpělivá, ochotná, jemná sekretářka, která se dovede ovládat.

V úřadě pana Brookse a pana Ballarda mám na starosti květinu. Ráda udržuju květinu na stole pana Brookse mezi životem a smrtí, což není vůbec jednoduché, protože kdybych to moc přehnal, pan Brooks by ji vyhodil a já bych musela začít znovu. Nečekal by, až zvadne úplně. Takže to zaonačuju tak, že vypadá uvadle a ne moc hezky, ale na druhou stranu zase vypadá ještě dost dobře na to, aby ji vyhodil. U pana Ballarda je to jednodušší, ale zas ne tak moc zábavné, protože ten by si nikdy nevšiml, že mu květina opadává nebo že mu usýchá rovnou před očima. V jeho místnosti vládne naprostý chaos, a když mě onehdy požádal, abych mu něco našla, řekla jsem, pane Ballarde, myslíte si, že polezu do oka hurikánu jen proto, abych tam něco hledala a ani nevěděla co. Nezasmál se a řekl, *prostě to najděte*. O svoji květinu se starám tak, jako by to bylo mimino.

Kdybych se měla starat o květinu pana Jacksona, starala bych se o ni o moc pečlivěji. Je to nový advokát, který by se mi dvořil o moc víc, kdybych nebyla vdaná. Je tuze milý.

Amelie mi je docela líto. Někdy mám strach, že se mi něco ošklivého stane za to, co jsem s ní provedla.

Právě jsem něco zapisovala do sešitu, když zazvonil telefon.

Tmavý dům, v němž jsem se ještě jednou ocitla

Stále je tu ta dlouhá ošklivá ulice

Dveře, kde mé srdce vždy tak rychle bilo

Tak rychle, a čekalo

Haló